

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Pressupost 2021 poc assenyat

Calia una entesa, uns comptes compartits

La revista americana *The New Republic* va néixer l'any 1915 al bell mig de la Primera Guerra Mundial amb un elogi de la raó:

“En aquests temps de naufragi i ruïna l'únic poder que ens pot enfortir és un pensament intel·ligent i clar.”

Gairebé cent anys després, el 2014, la revista ironitzava sobre els que creuen que el pensament i la raó és cosa d'intel·lectuals: “No necessitem ser una nació d'intel·lectuals, però no cal ser una nació d'idiotes.”

Andorra, com tot Europa, veu un horitzó enfosquit per la crisi i convindria reforçar el pensament crític i raonar, parlar i escoltar.

La ciutadania raonablement informada del que passa ja disposa de molts elements per actuar racionalment, fugint dels que ofereixen solucions definitives.

Emprar la raó, la intel·ligència, el seny al capdavant, exigeix veure el que es té al davant. No hem de desviar la mirada cap a horitzons gaire llunyans o, en tot cas, abans de mirar cap a aquells punts allunyats, hem de mirar vers els bancs d'aliments de Càritas i la Creu Roja, cap a les famílies sense ingressos per arribar a final de mes, cap a la manca d'habitatge de lloguer a preu raonable.

Mirar amb atenció com les retallades dels darrers deu anys en la sanitat pública han deixat un hospital cansat i amb insuficient dotació material i humana.

Al diner públic, muntanyes de diner, que s'ha convertit en un endeutament crònic que els ciutadans estan condemnats a

pagar, ells i els seus fills.

A la situació del sistema educatiu i en detallar com podria millorar amb majors i millors inversions.

I als treballs precaris o temporals que es retribueixen amb salaris que no treuen del llindar de la pobresa.

Tot això pertany al món de la raó i del pensament clar, al qual cal referir-se per parlar del projecte de pressupost de l'Estat per al 2021.

El diner públic s'ha convertit en deute crònic que estem condemnats a pagar

S'endevina un nou model social i hi ha por davant l'espiral destructora de la crisi

Un pressupost que, presentat en mig de l'horrorosa crisi econòmica que està comportant la pandèmia, hauria d'aportar propostes per a pal·liar, reconduir, millorar o canviar la situació.

Però el debat de totalitat al Consell General, ara fa dues setmanes, no va pas anar en aquesta direcció. La majoria i el Govern ho tenen clar: estan convençuts que saben on volen anar.

Però en moments excepcionals acostuma a ser necessari emprar camins excepcionals. En aquest sentit la proposta de Jo-

sep Pintat, president del grup parlamentari de Terceravia, em va semblar assenyada: la situació d'excepció aconsellava retirar el projecte i fer-ne un de consens entre tots els grups parlamentaris.

No s'ha volgut buscar l'acord necessari i d'aquí a unes setmanes el Consell General aprovarà doncs un pressupost per al 2021 que tindrà només el suport de la majoria. El ministre de Finances diu que hi ha un “coixi” i que no cal patir.

Però això no significa pas que el benestar de la societat andorrana retorni al punt de partida del 14 de març del 2020.

Molt benestar, moltes seguretats de les generacions més grans de 50 anys, que sostenen famílies i llars, han quedat esmicolades.

Tot toca fons i hem entrat en un cicle amb un nivell d'activitat econòmica per sota del qual ja és difícil baixar, encara que podria passar.

En les converses que estic mantenint aquestes darreres setmanes m'adono que hi ha por davant l'espiral destructora de la crisi. S'endevina un nou model social en el qual empitjora la seguretat, les condicions de la feina, les retribucions i la protecció social. Moltes famílies s'adonen que els equilibris socials s'alteren en contra seva i se saben més febles mentre avança la crisi.

Per això hauria estat molt important buscar una entesa excepcional al Consell General, per poder presentar un pressupost compartit, que donés força i esperança a la societat andorrana.